

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Quid Sit Fides Iustificans.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

etiam fidei in Christum, quam non docet Lex, neque hæc iusticia legis. Lex enim requirit à nobis opera nostra, & perfectionem nostram. Sed promissio offert, nobis oppressis peccato & morte, gratis reconciliationem propter Christum, quæ accipitur non operibus, sed sola fide. Hæc fides non affert ad Deum fiduciam propriorum meritorum, sed tantum fiduciam promissionis, seu promissæ misericordię in Christo. Hæc igitur fides specialis, quæ credit vnusquisq; sibi remitti peccata propter Christum, & Deum placatum & propitium esse propter Christum, consequitur remissionem peccatorum, & iustificat nos, & quia in penitentia, hoc est, in terroribus consolatur, & erigit corda, & regenerat nos, & affert Spiritum sanctum, vt deinde legem Dei facere possimus, videlicet, diligere Deum, vere timere Deum, vere statuere quod Deus exaudiat, obædire Deo in omnibus afflictionibus, mortificat concupiscentiam, &c. **IT A** fides, quæ gratis accipit remissionem peccatorum, quia opponit mediatorem & propitiatorem Christum iræ Dei, non opponit nostra merita, aut dilectionem nostram, quæ fides est vera cognitio Christi, & vitur beneficij Christi, & regenerat corda, & præcedit legis impletionem. Et de hac fide nulla syllaba extat in doctrina aduersariorum nostrorum. Proinde reprehendimus aduersarios, quod tantum tradunt iusticiam legis, non tradunt iusticiam Euangelij, quod prædicat iusticiam fidei in Christum.

**QVID SIT FIDES
IUSTIFICANS.**

ADVERSARI tantum fingunt fidem esse noticiam historiæ, ideoq; docent eam cum peccato mortali posse existere. Nihil igitur loquuntur de fide, quæ Paulus toties dicit homines iustificari, quia qui reputantur iusti coram Deo, non versantur in peccato mortali. Sed illa fides, quæ iustificat, non est tantum noticia historiæ, sed est assentiri promissioni Dei, in qua gratis propter Christum offertur remissio peccatorum & iustificatio. Et ne quis suspicetur, tantum noticiam esse, addemus amplius, est velle & accipere oblatam promissionem remissionis peccatorum & iustificationis.

Ac facile potest cerni discrimen inter hanc fidem & inter iusticiam legis, fides est *ἡ ἰσθία*, quæ accipit à Deo oblata beneficia, iusticia legis est *ἡ ἰσθία*, quæ offert Deo nostra merita. Fide sic vult coli Deus, vt ab ipso accipiamus ea, quæ promittit & offert.

Quod autem fides significet non tantum historiæ noticiam, sed illam fidem, quæ assentitur promissioni, aperte testatur Paulus, qui ait, iusticiam ideo ex fide esse, vt sit firma promissio. Sentit enim promissionem non posse accipi, nisi fide. Quare inter se correlatiue comparat,

comparat, & connectit promissionem & fidem. Quamquam factum erit iudicare, quid sit fides, si symbolum consideremus, ubi certetur nitor hic articulus: Remissionem peccatorum. Itaque non fatetur credere, quod Christus natus, passus, resuscitatus sit, nisi addimus hunc articulum, qui est causa finalis historiarum: Remissionem peccatorum. Ad hunc articulum referri cetera oportet, quod videlicet propter Christum, non propter nostra merita, donec nobis remissionem peccatorum. Quid enim opus erat Christum dare pro peccatis nostris, si nostra merita pro peccatis nostris possunt satisfacere?

Quoties igitur de fide iustificante loquimur, sciendum est, hæc tria obiecta concurrere: Promissionem: & quidem gratuitam & merita Christi tanquam precium & propitiationem. Promissio accipitur fide, Gratuitum excludit nostra merita, & significat tantum per misericordiam offerri beneficium, Christi merita sunt precium, quia oportet esse aliquam certam propitiationem pro peccatis nostris. Scriptura crebro misericordiam implorat, Et sancti Patres saepe dicunt, nos per misericordiam saluari. Quoties igitur fit petitio misericordiarum, sciendum est, quod fides ibi requiratur, quæ promissionem misericordiarum accipit, Et rursus, quoties nos de fide loquimur, intelligi volumus obiectum, scilicet misericordiam promissam. Nam fides non ideo iustificat aut saluat, quia ipsa sit opus per se dignum, sed tantum quia accipit misericordiam promissam. Hic cultus, hæc λατρεία in Prophetis & Psalmis passim præcipitur, datur, cum tamen lex non doceat gratuitam remissionem peccatorum, Sed patres norant promissionem de Christo, quod Deus propter Christum vellet remittere peccata. Igitur cum intelligerent Christum fore precium pro nostris peccatis, sciebant opera nostra non esse precium rei tantæ. Ideo gratuitam misericordiam & remissionem peccatorum fide accipiebant, sicut sancti in nouo Testamento. Huc pertinent illæ crebræ repetitiones misericordiarum & fidei in Psalmis & Prophetis, ut hic: Si iniquitates obseruaueris Domine Domine quis sustinebit? Hic confitetur peccata, nec allegat merita sua. Addit, Quia apud te propitiatio est. Hic erigit se fiducia misericordiarum Dei, & citat promissionem: Sustinuit anima mea in reuerentia tua. Speravit anima mea in Domino, id est, quia promissisti remissionem peccatorum, hæc tua promissione sustentor. Et Paulus citat Abraham: Credidit Abraham Deo, & reputatum est ei ad iustitiam, hoc est, Abraham sensit se habere Deum propitium tantum propter ipsius promissionem. Assensus est promissioni Dei, nec passus se ab ea abstrahi, etiamsi videbat se immundum atque indignum esse. Sentiebat Deum præstare promissum propter veritatem suam, &

propter opera aut merita nostra. Nec possunt acquiescere perterrefacta corda, si sentire debent, se propter opera propria, aut propriam dilectionem, aut legis impletionem placere, quia hæret in carne peccatum, quod semper accusat nos. Tunc autem acquiescunt corda, quando in illis terroribus statunt, nos ideo placere Deo, quia promissit, & Deum præstare promissum propter suam veritatem, non propter dignitatem nostram. Ita Abraham audiuit hanc vocem: Noli timere, ego enim sum protector tuus, &c. Hic erexit se, & sensit Deum sibi propitium esse, non quia ipse meritus esset, sed quia necesse esset Dei promissionem veram iudicari. Hæc igitur fides imputatur ei pro iusticia, hoc est, qui assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, iam vere est iustus & acceptus Deo, non propter dignitatem suam, sed quia gratuitam promissionem Dei accipit. Non frustra placuit Paulo hoc testimonium Genesis, Videmus quomodo exaggerat, quam diligenter in eo commoratur, quia videbat naturam fidei in hoc loco facile perspicui posse, Videbat discrete addi testimonium de imputatione iusticiæ, Videbat adimi operibus laudem promerendæ iustificationis & pacandæ conscientie. Cum Abraham ideo pronuntietur iustus, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, non opponit iræ Dei merita aut opera. Quare hic locus diligenter consideratus, copiose de tota re pijs mentes docere poterit, qui quidem ita intelligi poterit, si proponant cum sibi perterrefactæ mentes, & statuunt, ad eundem modum se debere assentiri gratuitæ promissioni. Neq; enim possunt aliter acquiescere, nisi statuunt se habere Deum placatum, quia promiserit, non quia nostra natura, vita, & opera digna sint.

ITAQUE & Patres iustificabantur, non per legem, sed per promissionem & fidem. Ac mirum est aduersarios adeo extenuare fidem, cum videant ubiq; pro præcipuo cultu laudari, vt Psal. 49. Inuoca me in die tribulationis, & eripiam te. Ita vult innotescere Deus, ita vult se coli, vt ab ipso accipiamus beneficia, & quidem accipiamus propter ipsius misericordiam, non propter merita nostra. Hæc est amplissima consolatio in omnibus afflictionibus. Et huiusmodi consolationes abolent aduersarij, cum fidem extenuant, & vituperant, & tantum docent homines per opera & merita cum Deo agere.

QVOD SOLA FIDES IN
CHRISTVM IUSTIFICET.

PRIMUM, ne quis putet nos de otiosa notitia historia loqui, dicendum est, quomodo contingat fides. Postea ostendemus & quod iustificet, & quomodo hoc intelligi debeat, & diluemus ea, quæ aduersarij obijciunt. Christus Lucæ ultimo, iubet prædicari penitentiam